

บทนำ

ธรรมชาติของภาษาจะต้องมีภาษาใดภาษาหนึ่งเป็นแม่ภาษา ต่อมาผู้ที่พูดภาษานั้นต้องแยกย้ายกันอยู่ห่างไกลกัน มีทางติดต่อกันได้น้อยเนื่องด้วยสิ่งแวดล้อมทางภูมิศาสตร์และทางสังคมแตกต่างกัน เป็นปัจจัยทำให้ภาษามีคัพเพณฑลกันไป ถ้าผู้ที่พูดภาษานี้ยังอยู่ในผืนแผ่นดินเดียวกันในประชาชาติเดียวกัน ภาษาซึ่งเดิมเคยเป็นภาษาเดียวกัน แต่เมื่อไอ้พูดกันคนละถิ่นก็ผิดเพี้ยนไปเป็นภาษาถิ่น

ภาษาไทยก็เช่นเดียวกัน ก่อนที่จะมาอยู่ในดินแดนปัจจุบันเชื่อว่ามีภาษาคั้งเดิมที่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ด้วยความจำเป็นที่ทำให้ไทยแยกย้ายกันอยู่ เราจึงเห็นภาษาไทยมีภาษาท้องถิ่นเกิดขึ้นมากมาย ทั้งในท้องถิ่นในประเทศและนอกประเทศ ภาษาท้องถิ่นในประเทศไทยแบ่งเป็นส่วนใหญ่ ๆ ได้ ๔ ท้องถิ่น คือ

๑. ภาษาท้องถิ่นภาคพายัพ
๒. ภาษาท้องถิ่นภาคอีสาน
๓. ภาษาท้องถิ่นภาคกลาง
๔. ภาษาท้องถิ่นภาคใต้ หรือที่เรียกกันว่า ภาษาบักซ์ไต

ภาษาท้องถิ่นภาคใต้ หรือภาษาบักซ์ไตเป็นภาษาที่ใช้พูดในจังหวัดภาคใต้ ได้แก่ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ พัทลุง สุราษฎร์ธานี ชุมพร กระบี่ พังงา ภูเก็ต ตรัง พัทลุง นครศรีธรรมราช สตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา นราธิวาส

ภาษาของแต่ละจังหวัดในภาคเดียวกันนี้มิใช่จะเหมือนกันทีเดียวทั้งสำเนียงและคำพูด ถ้าท้องที่จังหวัดใดในท้องถิ่นหนึ่งไปใกล้กับท้องถิ่นอีกภาคหนึ่ง ภาษาที่ใช้ก็มีลักษณะใกล้เคียงกันยิ่งกว่าที่ไกลกันออกไป แต่ที่จัดเข้าเป็นพวกเดียวกันได้เพราะคำพูดส่วนใหญ่เหมือนกัน ที่ต่างกันมีเป็นส่วนน้อย ส่วนสำเนียงนั้นเพี้ยนกันไปบ้าง แต่ก็ยังพอจะพูดกันเข้าใจได้คือ

การที่ภาษาแต่ละถิ่นไม่เหมือนกันนั้น นอกจากจะเป็นเพราะขาดการติดต่อ
กัน ต่างคนต่างแยกกันอยู่เป็นเวลานาน ๆ แล้ว ยังเป็นเพราะแต่ละภาคมีจังหวัด
ที่ใกล้เคียงติดต่อกับท้องถิ่นอื่นซึ่งใช้ภาษาต่างประเทศ ก็มีคำพูดแทรกเพี้ยนออกไป
เช่น ทางภาคอีสานในจังหวัดบุรีรัมย์ สุรินทร์ ศรีสะเกษ เป็นต้น ประชาชนชาว
ไทยที่นั่นมีเชื้อชาติเขมรปนอยู่มาก ภาษาเขมรจึงมีปะปน หรือภาษาทางภาคพายัพ
ที่ติดต่อกับแคว้นฉานของสหภาพพม่าก็มีภาษาพม่าปนอยู่ด้วย ส่วนทางภาคใต้ติดต่อกับ
แหลมมลายู ก็มีภาษามลายูเข้ามาปะปน เป็นต้น หรืออีกอย่างหนึ่งเช่น ใน
จังหวัดนครราชสีมา ซึ่งถือเป็นจังหวัดในภาคกลางแต่ติดต่อกับภาคอีสาน คำพูดก็
มีภาษาอีสานปนอยู่ด้วย

เมื่อนำภาษาภาคกลางและภาษาภาคใต้อามาเปรียบเทียบกัน จะเห็นความ
แตกต่างในเรื่องเสียงและความหมายของคำได้ชัดเจนมาก

เนื่องจากในภาคใต้อเองมีอยู่ถึง ๑๕ จังหวัด แต่ละจังหวัดก็ใช้ภาษา
แตกต่างกันออกไป จึงเป็นการยากที่จะนำภาษาภาคใต้อทุกจังหวัดมากล่าวให้หมดได้
ในที่นี้จะได้อกล่าวแต่เฉพาะภาษากรุงเทพ ฯ และภาษาสงขลาเท่านั้น และจะ
เปรียบเทียบให้เห็นความแตกต่างระหว่างภาษาทั้งสองนี้ ทั้งในเรื่องเสียงและ
ความหมาย